

coles, i lo factible de la realització d'un emprèstit a dita obra apropiat. Ha parlat amb datos a la mà, amb números, donant raons, mostrant sistemes, i pregonant alt, pro molt alt, que dita obra no representaria el més petit gravamen per el contribuient, o siga, que no's demani ni un cèntim a cap veí de Malgrat per la construcció de dites escoles, ja qu'el gasto en tota la seva extensió, es cobriria amb els ingressos ordinaris, que avui dia es percebeixen.

"Germanor" órgue també local, (de quiscún partit no ignorat) enfoca aquest problema, i tracta d'ell d'una manera que no diu rés, empró que voldria dir molt.

Diu el nostre colega, "*que Malgrat es un poble que no té pretensions; que son ideal es estalviar; que vol escoles, empró barates; que no es extrany i hagin persones refractaries a l'aprobació d'elles en un tancar i obrir d'ulls; que rés d'adornos; i que sobre tot no's gravi al poble*".

Nosaltres li responém dient-li com s'ha exposat mils de vegades en les sessions municipals, per boca del Alcalde, que; la quantitat de 229.000 pesetes que importen les escoles no es cara, si es té en compte les 60.000 pesetes que dona l'Estat, i els lloguers e interessos corresponents dels actuals locals, puig dita quantitat es la que per un pro-mitg s'han gastat tots els pobles de la marina que han construït escoles; que els senyors Concejals, han tingut nou mesos per estudiar aquest assumpte, durant els quals han aprovat—llegeixi be "Germanor" un projecte formulat per l'arquitecte municipal d'un import aproximadament de 500.000 pesetes, i are s'oposan d'una manera inexplicable a l'aprobació del emprèstit, més reduït i raonable; que alló dels adornos, es com aquell cas—de las flores y jardines en el matadero—de que parlava seriament cert concejal dimitit; que en quant a gravar al poble s'ha dit tant i tant de que está demostrat de que no's gravaria a cap contribuient, que sembla estrany que "Germanor" en fasi esment, i per últim en quant a les pretensions de Malgrat, devem tots sospirar per veurer al nostre poble, ocupar el lloc que li corresponent, ja que no es cap crim ciutadà el tenir ambicions patriótiques, sino al contrari, una virtut digna d'ésser estimulada i majorment practica-

da per quins alardeixen de sentiments regionalistes.

Per tot lo qual, sentím de qu'es parli de la manera arbitraria com es fá, i de qu'es dongui així a elements que solsament son una perturbació per el progrés de la nostra vila, i més ho sentim, que aixó ho fassi un setmanari local, per quan ans de parlar d'aquest assumpte podia i debia anar a cá la Vila i enterarse de tots els dates necessaris i convenients per poguer justificar llur opinió, que per ésser allavors ben fonamentada, hauria estat digna del mellor estudi i bon acolliment.

La vida en broma

UNA SESION DEL AYUNTAMIENTO DE BONIATO (CHINA)

Está reunido el pleno.

Hay cuatro concejales que quisieran ver al alcalde a la vinagreta. Estos disidentes se llaman: Gran Mogol, Matasuegras, Norrés y Nisperero.

Alcalde.—Ruego al señor Norrés...

Norrés.—Oiga... Bromas, no ¿eh?... Eso de señor me suena a tomadura de pelo!

Alcalde.—¡Pero, señor concejal! ¿Cómo quiere que le llame?

Norrés.—Ya sabe usted que me llamo Pepito.

Alcalde.—En los actos oficiales tengo que tratarle a usted como corresponde a un concejal.

Norrés (indignado).—Si es broma, puede pasar.

Matasuegras.—A mí lo de las escuelas me parece muy bien, pero muy caras... Yo creo que debían hacerse por suscripción popular... Quizá cogiésemos lo suficiente para que quedase un sobrante, que destinaríamos a construir la mansión de los vagos.

Nisperero.—Eso de construir escuelas es un derroche estúpido... Los que somos grandes ya sabemos de letra, y los que son pequeños, para nada necesitan leer ni escribir... Más valía construir una fuente monumental... O comprarle una bicicleta al sereno ¡que es una lástima verlo toda la noche a pie! Además, ¿cómo estamos de cuen-